

Αναγκαίος όρος για ένα δυναμικό μουσείο σύγχρονης τέχνης είναι η συνεχής διαπραγμάτευση της συγχρονικότητάς του. Η αυτονόητη αισθητική και ηθική του δέσμευση προς ό, τι παράγεται στον παρόντα χρόνο ή προς ό, τι συλλαμβάνει και εκφράζει με αυθεντικό τρόπο την «παροντικότητα» του καιρού μας, δεν αρκεί. Για να μπορεί να συνυπάρχει με τον σύγχρονο κόσμο και να διατηρεί τη ζωντανή σχέση των επισκεπτών με τη συλλογή του, χρειάζεται διαρκώς να αναθεωρεί την αντίληψή του για το παρόν, μέσα από συνεχείς μετατοπίσεις και μεταφραστικές διαδικασίες ορίων, έργων, σημασιών και σχέσεων. Η έννοια του σύγχρονου ως μεταβατικού χρόνου επιτρέπει όχι μόνο την αναδόμηση του παρελθόντος μέσα στο παρόν, όπως αυτό εμφανίζεται εδώ και τώρα, αλλά κυρίως την ανάδειξη της σχεσιακής αξίας των έργων της συλλογής με τη δημιουργία νέων καλλιτεχνικών και κοινωνικοπολιτικών διασυνδέσεων στο μουσειακό χώρο. Το παρόν παρουσιάζεται με το σήμερα αλλά και με ό, τι κατασκευάζεται και ερμηνεύεται ως παρόν μέσω της εκθεσιακής και επιμελητικής πράξης, ενσωματώνοντας το διαφορετικό μέσα στον ίδιο χρόνο. Διαφορετικά έργα, καλλιτέχνες, περίοδοι και γεωγραφίες γίνονται σύγχρονα το ένα με το άλλο, συνυπάρχουν όχι συγκρινόμενα αλλά συνεργαζόμενα, δημιουργώντας ατέρμονες σχέσεις και δεσμούς, όχι κατ' ανάγκη προβλέψιμους ή ηθελημένους από την ιστορία της συλλογής.

Η έκθεση *Τέχνης Πολιτική* έχει ως αφετηρία αυτή τη δεσπόζουσα σήμερα μουσειολογική αρχή. Η συλλογή του μουσείου αντιμετωπίζεται όχι ως αδρανής, μονοσήμαντη δεξαμενή έργων αλλά ως ένα ζωντανό, διαρκώς μετακινούμενο πεδίο νέων καλλιτεχνικών σχέσεων.

Στόχος της έκθεσης περνώντας από την πολιτική της συλλογής στην πολιτική της τέχνης, είναι να διερευνήσει, μέσα από τα διαφορετικά πεδία, τρόπους και στρατηγικές των παρουσιαζόμενων έργων που άμεσα ή υπαινικτικά αναφέρονται σε πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά θέματα και γεγονότα, το πολιτικό δυναμικό της σύγχρονης τέχνης, την επινόησή της ως άλλου τρόπου ομιλίας για όσα πολιτικοί και επιστήμονες μιλούν, τη δυνατότητά της να λειτουργεί ως μοχλός κριτικής και εναλλακτικής πολιτικής σκέψης και δράσης. Πολιτικές χρήσεις του δημόσιου χώρου, καταστάσεις και εμπειρίες καταπίεσης, βίαιων πολιτικοκοινωνικών συγκρούσεων, παραβίασης ανθρωπίνων δικαιωμάτων και διακρίσεων, οικονομική παγκοσμιοποίηση και πολιτική του χώρου στις οικολογικές και κοινωνικές της εκφάνσεις, ανασυγκρότηση της συλλογικής μνήμης και ανασύσταση ενός συλλογικού κοινωνικού χώρου, είναι μερικά από τα ζητήματα που διερευνούν με κριτικό τρόπο τα έργα της έκθεσης, ανοίγοντας διάλογο με την κοινωνία και την καθημερινότητα, αναζητώντας εναλλακτικές πολιτικές συλλογικής δράσης και καλλιτεχνικού ακτιβισμού και μια νέα διαδραστική σχέση του καλλιτέχνη με την κοινότητα, τοπική και παγκόσμια.

Άννα Καφέτση